

यस अध्यायको निम्ति पढ्नुहोस्: उत्पत्ति १:२७, यूहन्ना १:१-३, रोमी १४:७, १ कोरन्थी १२:१४-२६, १ कोरन्थी १३, गलाती ६:२, एफिसी ४:१-१६।

स्मरण गर्नुपर्ने पद: “म तिमीहरूलाई नयाँ आज्ञा दिन्छु। एक आपसमा प्रेम गर। जसरी मैले तिमीहरूलाई प्रेम गरेँ त्यसरी नै तिमीहरू एक आपसमा प्रेम गर्नेपर्छ। यदि तिमीहरूले एक आपसमा प्रेम गर्नु भन्ने हरेकले थाहा पाउने छ, तिमीहरू मेरा चेलाहरू वा भक्तहरू हो।” (यूहन्ना १३:३४,३५ रूपान्तरित)

जुन मानिसहरूमा प्रेम तथा स्नेह छैन र पाएका पनि छैन, तिनीहरू प्रायजसो सडकष्टमा परेका हुन्छन्। तिनीहरूको बानीव्यहोरा पनि अमान्य हुनजान्छ र तिनीहरू जीवनलाई जोखिममा पारेर चलेका हुन्छन्। विश्वको जनशंख्यामा हुने मृत्युदरमा यस्ता मानिसहरू २०० देखि ५०० प्रतिशतसम्म बढि भएको पाइएको छ। यस्ता मानिसहरू अनेक रोगका सिकार हुन्छन् र मृत्युलाई छिट्टै निम्त्याउँछन्। तर यो भन्दा दुःख लाग्दो कुरो त यो छ, एकलोपना वा उदासपनाले मानिसमा दैनिक जीवनमा हुनुपर्ने आनन्दलाई लुटदछ। यस्तो खालको आनन्द भनेको संतुष्ट जीवनले ल्याउँदछ र हाम्रो सम्बन्ध अरूसँग सुमधुर हुँदा हामीलाई हर्ष मुद्रामा रहन सघाउँछ। एक फेरा सोधअनुसन्धान गर्ने प्रक्रियामा १७० सैनिकहरूका श्रीमतीहरूलाई सोधपूछ गरिएको थियो। ती श्रीमतीहरू गर्भवति अवस्थामा एक सैनिक अस्पतालमा स्याहार पाइरहेका थिए। जुन महिलाहरूले आफ्ना श्रीमानहरूबाट माया प्रीति, मर्म र ठिक स्याहार पाएनन्, तिनीहरूमा अरुभन्दा तिनभाग बेसी समस्याहरू भएको ती खोजअनुसन्धानले भेट्टाइयो।

एकलोपना वा उदासहुने बानीले धेरै विमार र दुःख निम्त्याउँछन्। तर जब स्नेह, ममता, माया, निकट सम्बन्ध, निरन्तर सम्पर्क र सामुदायिक भावना मानिसले पाउँदछ तब त्यसले असल स्वास्थ्य र चँगाई पनि ल्याउँदछ। यसले गर्दा हामी मानिस जात

भएकोले कुनै गुफा वा जङ्गलमा बसेर जीवन बिताउने होइन तर एक आपसमा सङ्गती र सामाजिक भावनाले अभिप्रेरित भएर जीउनु पर्छ भनेर प्रमाणित गर्दछ। जसरी माछालाई पानी चाहिन्छ त्यसरी नै हामीलाई समाज चाहिन्छ किनभने हामी सामाजिक प्राणी हौं।

यी कुराहरूलाई ख्यालमा राखेर हामी यस स्वास्थ्य र आत्मसंयमता अध्ययनको निश्कर्षमा आइपुगेकाछौं। अरूसँगको हाम्रो सम्बन्ध कत्तिको महत्वपूर्ण छ र त्यसले हाम्रो स्वास्थ्यमा कस्तो प्रभाव पार्दछ भनेर यस अध्यायमा छलफल गर्नेछौं।

यस अध्यायको झलकः यदि हामी येशूका भक्त वा चेला हौं भनेर दावी गर्छौं भने एक आपसमा प्रेमाभाव राख्नु अत्यन्त आवश्यक गुण हो भनेर ठोकुवा गर्नुपर्दछ। प्रेम पाउनेलाई मात्र फायदा हुँदैन दिनेलाई पनि फायदा हुन्छ।

१. हाम्रो प्रारम्भिक स्वरूप वा कस्को रूपमा हामीलाई सृष्टि गरिएको हो (उत्पत्ति १:२७)

हामी मानिस जातभएकोले गहिरो पापको खाल्डोमा परेकाछौं। तर कतिपटक यो कत्तिको खतरा छ भन्ने कुरालाई बिर्सिन्छौं पनि। पापले हामीलाई कस्तो प्रभाव पारेको छ भन्ने विषयवस्तुलाई पनि हामीले बिर्सका हुन्छौं। हामी कत्तिको पतित भयौं भन्ने कुरालाई बुझ्न त्यत्ति सजिलो पनि छैन। हामी यस धर्तीमा धेरै वर्ष रहेकोले नै यस विषयमा वास्ता नगरेको पनि हुनसक्छ।

येशू खीष्ट त्याग, तपस्या तथा आत्मज्ञानपाएर भगवान हुनु भएको होइन तर उहाँ आफै परमेश्वर नै हुनुहुन्छ। यो कुरालाई मध्यनजर राख्दा हामी पनि उत्पत्ति १:२७ अनुसार परमेश्वरकै स्वरूपमा बनेका हौं भन्ने भावनाले हामी कत्तिको प्रेरणादायी हुनुपर्दछ? येशू परमेश्वर हुनुहुन्छ भनेर थाहा पाउँदा हाम्रो जीवन कस्तो हुनुपर्दछ भनेर हामीले बुझ्नुपर्दछ? सृष्टिको समयमा आदम र हवाको चरित्र कस्तो थियो भनेर येशूको बारेमा ज्ञान पाउँदा हामीलाई थाहा हुन्छ?

बाइबल स्पष्ट रूपमा बोल्दछ। हामी परमेश्वरको स्वरूपमा सृजिएका हौं। यो पनि स्पष्ट छ येशू सृष्टिकर्ता परमेश्वर हुनुहुन्छ (हेर्नुहोस्: यूहन्ना १:१-३)। यसको अर्थ सुरुमा मानवजात येशूकै जस्तो

सामाजिक भरोसा: ती बन्धनहरु जसले हामीलाई एक आपसमा बाँधी राख्दछन्

नैतिकवान चरित्र थिए। तिनीहरू धर्मी र पवित्र थिए। तर हामी पतित हुनपुगेकाले हामीलाई उद्धार गर्न येशूले बर्तमान मानव रूप धारण गरेर यस संसारमा निहुरेर आउनुभयो। किनभने उहाँले हामीलाई अति नै प्रेम गर्नुहुन्छ। यो उहाँको सेवाभावना भएको चरित्र हो। सुरुमा मानिसको चरित्रपनि सेवाभावले प्रेरित भएर एक आपसमा प्रेममा आवद्ध भएको हुन्थ्यो। आफ्ना परम धोकेवाज यहूदाको खुट्टा धोएर उसको सेवा गर्न पनि येशू पछि पर्नुभएको थिएन। मानिस पतित हुनुभन्दा अघि पनि यहि स्वभाव उसको थियो। क्रूसमा आफू मर्न लागेको बेलामा पनि येशूले मरनासत्र भएको चोरलाई सान्त्वना दिन आफ्नो समय निकाल्नुभएको थियो। यसरी नै मानिस पतित हुनुभन्दा अघि एक आपसमा कस्तो प्रेम तथा स्नेहभाव राख्दथे। क्रूसको पिडामा उहाँले यसरी चिच्छ्याउनुभएको थियो: “पिता, तिनीहरूले मलाई के गरिरहेका छन्, तिनीहरूलाई थाहा छैन। त्यसकारण तिनीहरूलाई क्षमा दिनुहोस्।” पाप यस संसारमा आउनुभन्दा अघि मानिसको स्वभावमा यस्तो खालको प्रेमले ठाउँ जमाएको थियो।

येशूले आफ्नो जीवनभरी नै निश्चार्थी जीवन बिताउनुभयो। उहाँले अरूप्रति सरोकार राख्न कहिलै पनि चुक्नुभएन। यस्तै खालको चरित्र आदम र हवाले पनि पाप आउनुभन्दा अघि देखाएका थिए। सुरुदेखि आदम र हवा परमेश्वरको स्वरूपमा सृष्टि भएका थिए।

त्यसकारण येशूको स्वरूपमा हामी बनेकाछौं भन्ने भावनालाई कदर गर्नुभन्ने हामी उहाँको रूपमा पुनःसृष्टि भएका छौं भनेर तर्क गर्नुपर्दछ। उहाँ कसरी जीउनुभयो भनेर हामी पढ्दछौं। उहाँले मानिसहरूलाई कस्तो व्यवहार गर्नुभयो र आफ्नै सन्तुहरूलाई पनि कसरी प्रेम गर्नुभयो भनेर हामीलाई थाहा छ। अनि यसले गर्दा येशूको चरित्रको हृदयको मूलभागमा अरूप्रति निस्वार्थी प्रेम थियो भनेर देखाउँदछ। यसरी नै हामी मानवजाती भएकोले हामी पनि हाम्रा वरिपरि भएका मानिसहरूलाई निस्वार्थी र प्रेमभावले व्यवहार गर्नुपर्दछ। हामी परमेश्वरको स्वरूप भएको भनाईको अर्थ नै यस्तो निस्वार्थी मनस्थिति जगाइराख्नु हो।

त्यसकारण हामी प्रेम गर्न र प्रेम गराउन बनिएका हौं। यो कुनै शुन्य स्थानमा गर्न सकिन्दैन। हामी यस संसारको यथार्थ

जीवनबाट भागेर सुनसान वा गुफामा बसेर यो मानव स्नेह हासिल गर्नसक्दैनौं न त पाउन नै सक्दछौं। माया गर्न हामीलाई मानिस चाहिन्छ। मानिसलाई माया गर्न मानिस नै चाहिन्छ। यसैकारण समाज र परिवार भनेको यहि हो।

परमेश्वरको स्वरूपमा हामीलाई सृष्टि गरिएको हो र येशू परमेश्वर हुनुहुन्छ भन्ने कुरामा ध्यान दिनुहोस्। हामी कत्तिको पापी छौं र हामीलाई मुक्तिदाताको आवश्यक किन छ भनेर उपरोक्त तर्कले बताउन कसरी सहायता गर्छन्? अझ प्रत्येक मानिस परमेश्वरको स्वरूपमा सृजिएको हो भन्ने भावना हाम्रो हृदयमा जागिरहयो भने अरू मानिसलाई कस्तो व्यवहार गर्नुपर्छ भनेर हामीले सोच्नुपर्दछ?

२. समाजप्रीय जन (रोमी १४:७)

समाजमा रहन मानिसहरूलाई सृष्टि गरिएको हो। आदमलाई सृष्टि गरेको केहि समयमा नै परमेश्वरले उनलाई एक सहयोगी दिनुभएको थियो। “मानिस एकलै रहन असल छैन।” (उत्पत्ति २:१८)। हामीलाई एक आपसको सहयोग चाहिन्छ। हामीले यो कुरा बुझ्नु अत्यन्त महत्वपूर्ण छ।

रोमी १४:७मा यस विषयलाई महत्व दिएर पावलले भन्नुहुन्छ: “हामी कोहि पनि आफ्नै निमित्त बाँच्दैनौं र कोहि पनि आफ्नै निमित्त मर्दैनौं।” यस कथन कत्तिको सत्य रहेछ भनेर के तपाईंले अनुभव गर्नुभएको छ?

चाहे जीउँछौं वा मर्छौं, यसले कुनै न कुनै रूपमा हामीले अरूलाई प्रभाव पारेको हुन्छ। विशेष गरेर हाम्रो जीवनले हाम्रो परिवारमा असर पारेको हुन्छ। यदि हामीले हाम्रो आफ्नो शरीरलाई स्वस्थ राख्न सक्यौं भने त्यसले हामीलाईमात्र होइन हाम्रा परिवारको सम्पूर्ण सदस्यहरूले आशिष पाउँदछ।

सामाजिक सम्बन्धले हामीलाई आशिष ल्याउँछ र यसले हाम्रो हितको निमित्त आवश्यक छ भनेर देहायका पदहरूले कसरि देखाउँछन्? हेर्नुहोस्: उत्पत्ति २:१८, उपदेशक ४:९-१२, १ कोरन्थी १२:१४-२६ र गलाती ६:२।

सामाजिक भरोसा: ती बन्धनहरु जसले हामीलाई एक आपसमा बाँधी राख्छन्

हामीलाई र अरूको जीवनमा सकारात्मक प्रभाव पार्ने तत्व ने एक आपसमा सुमधुर सम्बन्ध हो। यसको निमित्त हामी एक आपसमा कृतज्ञ हुनुपर्दछ। हामी सबै धन्यवाद दिने र लिने कुरा सिक्नुपर्छ। हामीले कहिलै पनि भाग्यले पाएको हो भनेर कुनै कुरालाई स्विकार गर्नुहुन्न। फेरि “यो शरीर मेरै हो, अरूको यससँग सरोकार छैन। म जे गर्छु अरूलाई के मतलब, यो त मेरै त हो नि।” भन्ने मनस्थिति गलत हो। प्रत्येक मानिसले जाना जानी ल्याएको रोगलाई समाजको कुनै न कुनै वर्गले मूल्य तिर्नुपर्दछ। मानिसको जीवन परमेश्वरको अमूल्य सृष्टि हो। परमेश्वरले नै सृष्टि गर्नुभएको र प्रेम गर्नुभएको यस जीवनको महत्व अति ठूलो छ र यसलाई संरक्षण गर्नु हरेकको धर्म हो। कतिले त यो जीवन केवल धुँवा हो भनेर अवमूल्यन गरेर दुरुपयोग गरेको हुन्छ। (आमाको जीवनलाई जोखिममा पारेर आफू जन्मेकोले कमसेकम आमाको सम्मान गर्न आफ्नो शरीरलाई हिफाजत गर्नुपर्छ भन्ने कुरालाई कति मानिसले मात्र चाहन्न।) तर येशूभक्तको निमित्त प्रत्येक व्यक्ति मूल्यवान हुन्छन्। तपाईं आफ्नो स्वास्थ्यमा मात्र सरोकार राख्नेहोइन अरूको स्वास्थ्यमा सरोकार राख्नु पर्दछ। त्यसकारण आफ्नो र अरूको सुस्वास्थ्यको निमित्त तपाईंले लगानी गर्नु जरुरी छ।

सामाजिक सम्बन्ध र सामाजिक सहयोगले मानिसहरूको रोग र मृत्युमा कसरी असर पार्छ भनेर एक जना चिकित्सकले अध्ययन गरेका थिए। परम्परा संस्कार र सामाजिक निकट सम्बन्ध स्वास्थ्यको निमित्त असल हो भनेर जापानीहरूको रहन सहनलाई अध्ययन गरेर निश्कर्ष निकालेका थिए। जति राम्रो समाजमा सुमधुर सम्बन्ध राख्न सक्यो त्यत्ति राम्रो स्वास्थ्यको निमित्त हितकर हुन्छ। सामाजिक रूपमा अलग गरिएका मानिसहरू र एकलै रहेर उदासी जीवन बिताउने मानिसहरूको स्वास्थ्य खराब भएको र उनीहरूको मृत्युदर पनि माथि गएको त्यस चिकित्सकले भेट्टाएका थिए। यस अनुसन्धान तथा अन्य कारणहरूले गर्दा हामी यो यकिन गर्नुपर्दछ, यदि हामी स्वस्थ शरीर, स्वच्छ मनस्थिति, शुद्ध हृदय र निश्चार्थी कार्यकलापमा रहन चाहन्छौं भने हामी समाजका मानिसहरूसँग मित्रवर व्यवहार गर्नु पर्दछ र उनीहरूसँगको सम्बन्धमा खुशियाली र सन्तोष हुनुपर्दछ।

सामाजिक सङ्गतले तपाईंलाई कस्तो फायदा भएको महशूस गर्नुभएको छ? तपाईंले पाएको फायदा अरूले पनि पाओस् भनेर तपाईंले उनीहरूलाई कसरी प्रोत्साहन दिन सक्नुहुन्छ? अरू मानिससँग फायदा मात्र तपाईंले उठाउनु भएको छ कि, फायदा पनि दिन सक्नुभएको छ? यस प्रश्नको जवाफले तपाईंको बारेमा के भन्छ?

३. मूक्तिमा एकता (एफिसी ४:१-१६)

हाम्रा साझा पृष्ठभूमि र इतिहासले गर्दा हामी सबै जना कुनै न कुनै किसिमको सम्बन्धले बाँधिएकाछौं (प्रेरित १७:२६)। विशेष गरेर परमेश्वरको प्रेमले गर्दा हामी सबै जना नातेदार हौं भने पनि हुन्छ। सबै जना येशूको अमूल्य रगतले उद्धार पाउन सक्दछ। मानिसले मुक्तिलाई पन्छाउन खोजेतापनि हामी कोहिपनि नाश नहोस् भन्ने परमेश्वरको महान् चाहना हो (२ पत्रूस ३:९)।

येशूमा मूक्ति पाउने अवसर हामी सबै जनालाई दिइएको छ भनेर बाइबलले स्पष्ट गर्दछ। यसले गर्दा हामीमा भएका सबै तगारोहरू भत्किनुपर्दछ। ती तगारोहरूमा एक आपसमा हुने पूर्वाग्रह, जातभात, लिङ्गभेद, रंगभेद तथा देशीबिदेशी आदि हुन्। हाम्रो स्वामी तथा परमेश्वर एउटै हुनु भएकोले हामीमा भेदभावको मनस्थिति हुनुहुँदैन। हामी सबै जना पापी हौं र हामीलाई परमेश्वरको अनुग्रहको खाँचो छ।

सैतानले बन्धक राखेका मानिसहरूलाई येशूले आफ्नो रगतको मोल तिरेर किन्नुभएको छ भनेर एफिसी ४:१-१६मा पावलले कसरी वर्णन गर्नुभएको छ? येशूको रगतले एक आपसमा हाम्रो सम्बन्ध गाँसिएकोले चाहे जोसुकै होस् वा जुनदेशकै होस् एक अर्कासङ्ग कस्तो सम्बन्ध हुनुपर्दछ? अर्थात् एउटै परमेश्वरको छत्रछायाँमा रहनुको अर्थ के हो?

आफूले आफैलाई कसैले पनि घृणा गर्दैनन्। जसले जे भनेपनि आफ्नो शरीरलाई माया नै गर्दछन् (एफिसी ५:२९,३०)। शरीरका सबै अङ्गहरू मिलेर काम गर्दछन्। यदि शरीरको एक अङ्गले दुःख पायो भने सबै अङ्गहरूले दुःख पाउँछन्। यसरी नै यदि हामी मानिसहरूसँग जति निकट भयो त्यति तिनीहरूको समस्याहरूमा हामी संवेदनशील हुन्छौं। उनीहरूको समस्यामा हामी चुप लागेर बस्न नसक्ने हुन्छौं किनकि

सामाजिक भरोसा: ती बन्धनहरू जसले हामीलाई एक आपसमा बाँधी राख्दछन् उनीहरूको मामिला हाम्रो पनि हो भन्ने अनुभव प्रभावकारी रूपमा हामीमा हुन्छ।

जब हामी सामाजिक भावनाले एक आपसमा घुलमिल हुन्छौं र अरूको सरोकारमा हामी समावेश हुन्छौं तब हाम्रो स्वास्थ्यमा पनि सुधार हुन्छ। एक फेरा दुई सय छहत्तर रुगा लागेका स्वयंसेवकहरूको बिचमा अनुसन्धान गरिएको थियो। जसको धेरै साथीहरू तथा आफ्ना सम्बन्धित मानिसहरू थिए तिनीहरूको रुगा कम भएको थियो। तर जसको थोरै साथी तथा सम्बन्धित मानिसहरू थिए, तिनीहरूमा धेरै रुगा भएको भेट्टाइयो। रोगसँग लड्ने क्षमता, चुरोत तथा रक्सी सेवन, व्यायाम र निन्द्राको कारण तिनीहरूमा रुगा धेरै वा थोरै भएको निष्कर्ष निकालेका थिएन। तर मानिसहरूमा एक आपसमा भएको सम्बन्धले गर्दा रुगासँग लड्ने क्षमता भएको थियो भनेर ती सोधअनुसन्धान अध्ययनको प्रतिवेदनमा उल्लेख गरिएको थियो।

हामीले यस पुस्तकमा अध्ययन गरेका सबै विषयवस्तुहरूले एउटै कुरालाई औँल्याएको पाउँछौं। हाम्रा भावात्मक वा हृदय, मानसिक र आत्मिक स्वास्थ्यले हाम्रो शारीरिक स्वास्थ्यलाई शक्तिशाली रूपमा प्रभाव पार्दछ। हाम्रो स्वस्थ जीवनको निम्ति अरूसँग हाम्रो सम्बन्ध असल हुनु अनिवार्य छ।

हो, समय समयमा हामी सबै जना कहिलेकाहिँ एकलो हुन चाहन्छौं। तर यसको अर्थ समाजबाट नै अलगिएर एकान्त बास गर्ने भनेको होइन। हामी समाजमा बसेर अरूको हितको खयाल गर्दै हामीलाई र अरूलाई आवश्यकता परेको बेलामा एक आपसमा भरोसा दिँदै वा लिन्दै अघि बढ्नु हाम्रो मानव जातको स्वभाव हो।

तपाईंको चर्च समुदायमा तपाईं कतिको संलग्न हुनुभएको छ? यदि छैन भने कसरी संलग्न हुने? समाजसेवाको काममा लाग्दा कत्तिको त्याग गर्नुपर्दछ? तपाईंमा भएको दक्षता वा प्रतिभा अरूले कसरी उपभोग गर्न सक्दछन्?

४. एक आपसमा आड भरोसा दिनु (१ कोरन्थी १३)

अरूको सेवा गर्ने गुण अत्यन्त महत्वपूर्ण छ भनेर हामी स्विकार्छौं। यसै सन्दर्भलाई लिएर एलेन जी हार्टले आफ्नो पुस्तक

मेडिकल मिनिस्त्रीमा यसरी व्यक्त गरेकि छिन्: “इसाईहरूले दया र पवित्र जीवन उनीहरूको जीवनबाट देखाउन आवश्यक छ।” पृ. २०४बाट रूपान्तरित। कुनै मानिसलाई बाइबलका सम्पूर्ण ज्ञान त होला। ऊ बाइबलका विज्ञ वा पोख्त होला। तर ऊ दयालु, मायालु छैन र अर्काको कुनै सरोकार राख्दैन भने त्यस ज्ञानको के फायदा भयो त? यहि कुरालाई पावलले १ कोरन्थी १३ मा विस्तृत रूपमा वाख्या गर्न खोजेको पाउँछौं। यो अध्याय बराबर पढ्नु हाम्रो निम्ति अत्यन्त हितकर हुन्छ, र यो पढेपछि पावलको मनस्थितिलाई हाम्रो दिमागमा कति घुसाउन सकेका छौं वा छैन भनेर नियाल्नु हाम्रो निम्ति असल हुन्छ।

अलगिएर वा अरूभन्दा हामी पवित्र चोखो छौं भनेर मनस्थिति बोकेर होइन वा कुनै धर्मका वस्त्र लगाएर होइन बरू मानिसहरूकै बिचमा रहेर एक आपसमा कस्तो सम्बन्ध राख्नुपर्दछ भनेर देहायका पदहरूले हामीलाई के सिकाउँछन्: यूहन्ना १३:३५, रोमी १५:७, एफिसी ४:३२, कलस्सी ३:१३, १ थेस्सोलोनी ४:१८, याकूब ५:१६, १ पत्रुस ३:८, १ पत्रुस ४:९, र १ युहन्ना १:७?

इसाई हुँ भनेर दावी गर्नेहरूले अरू कसैको होइन तर अरूलाई प्रेम गरेर येशूको आदर्श उदाहरणलाई अनुकरण गर्नुको विकल्प छैन। यदि कुनै मानिसले धेरै असल कामहरू गर्न सक्ला तर यस मनोवृत्तलाई न्युनतमा झारियो भने त्यसले इसाई हुँ भनेर दावी गर्ने ठाउँ नै छैन। अरू मानिसको कमजोर वा उनीहरूको अवस्थाभन्दा पनि पार गरेर येशूको चस्मा लगाएर हिँड्नु प्रत्येक येशूभक्तको धर्म हो। चेलाहरूको असफलता र कमजोरहरूलाई वास्ता नगरेर येशूले तिनीहरूलाई जस्तो छ त्यस्तै प्रेम गर्नु भयो। उनीहरूलाई स्नेह देखाउनु भयो। उहाँलाई ग्रहण नगर्ने र उहाँलाई धोका दिनेलाई पनि उहाँले आफ्नो सरोकार राख्नुभयो र सुरक्षित राख्न खोज्नुभयो। हामीलाई पनि त्यहि आचरणको अनुसरण गर्न बोलाइएको हो। यस विषयमा १ यूहन्ना २:६मा येशूका चेला यूहन्नाले यसरी व्यक्त गर्दछन्: “जसले म येशूमा रहेको छु भनेर दावी गर्दछ, येशू जसरी हिँड्नुभयो ऊ पनि त्यसरी नै हिँड्नुपर्छ।” (रूपान्तरित)। याद गर्नुहोस्, आफ्नो बाहुबलले होइन तर येशूलाई हाम्रो जीवनमा काम गर्न दियौं भने मात्र यो लक्ष लिएर हिँडन

सामाजिक भरोसा: ती बन्धनहरु जसले हामीलाई एक आपसमा बाँधी राख्छन्

सकिन्छ। यो काम उहाँले हाम्रो जीवनमा फत्ते गर्नुहुन्छ तर उहाँमा कतिको समर्पण भएका छौं र कतिको काम गर्न दिएकाछौं, त्यसमा भरपर्दछ। जब परमेश्वरले हामीलाई कतिको अनुग्रह र दया देखाउनुभएको छ भनेर अनुभव गर्दछौं र बुझ्दछौं अनि मात्र नै अरूलाई हामीले दया र अनुग्रह देखाउन सुरु गर्न सक्दछौं। हामीलाई माया गर्ने, हामीप्रति स्नेहभाव राख्ने र हाम्रो हित खोज्नेलाई दया माया देखाउनु सजिलो छ। यो सबैजसोले गर्न सक्दछ (यो गुण जन्तु जनावरहरूमा पनि नपाइने होइन)। तर मानौं हामी त्यस्ता मानिसहरूका बिचमा छौं जोसँग मिल्न गाह्रो छ र जसले हामीलाई हेप्छ तथा अनुचित व्यवहार गर्दछ, तिनीहरूलाई माया गर्न हामीलाई बोलाइएको छ भने हामीले के गर्ने? (अरूले जस्तो गर्‍यो, त्यस्तै गर्छु भनेर मनस्थिति बोकेर हिँड्ने? यो मनोवृत्तिले मात्र हाम्रो आचरणमा राज गर्छ भने हामी र जनावरमा के फरक छ त? अझ जनावरले आफ्नै शत्रुलाई स्नेह देखाएको घटना बराबर हामीले पढ्न पाइरहेका छौं)। हामीसँग नमिल्ने र हामीलाई हेप्नेलाई माया गर्न हामीलाई परमेश्वरको अनुग्रहले काम गरेको हुनुपर्छ।

सजिलैसँग माया गर्न नसकिनेलाई तपाईंले कसरी माया गर्न सक्नुभएको छ? वा छैन? यस क्षेत्रमा सुधार गर्न तपाईंले के गर्नुपर्छ? त्यस्ता व्यक्तिलाई येशूले कस्तो व्यवहार गर्नुहुन्थ्यो होला? के तपाईं इसाई हुँ भनेर येशूको बिल्ला लगाउनुहुन्छ? तब उहाँले जस्तो अरूलाई पनि व्यवहार गर्नुहोस्। इसाई हुँ भनेर दावी त गर्ने तर येशूको मनस्थिति बोकेर तपाईं हिँड्नु भएन भने तपाईंले येशूलाई क्रुसमा ताजै टाँगिरहनुहुनेछ (हिब्रू ६:६)।

५. एक आपसको सेवा गर (रोमी १२:४-८)

यस पृथ्वीमा येशूको जीवन नै सेवाको लागि सुम्पएको थियो। येशू आफ्नो बाल्यकालदेखि अन्तसम्म नै उहाँले मानिसहरूको निरन्तर सेवामा लागि रहनुभएको थियो। यो केवल इतिहासको पानामा मात्र सिमित नभएर त्यस विषयमा बाइबलले भन्दछ, अहिले पनि उहाँले हाम्रो सेवा गरिरहनुभएको छ (हिब्रू २:१७,१८)।

हामीलाई कुनै निश्चित आत्मिक बरदान, दक्षता वा कला दिएको छ, त्यो अरूको हित तथा सेवाको लागि हो। प्रत्येक मानिसलाई परमेश्वरको आत्माले दिएका देहायको विभिन्न बरदानहरू कुन कुन हुन् र त्यसलाई कस्को यशको निमित्त परिचालन गर्नुपर्दछ? हेर्नुहोसः रोमी १२:४-८, १ कोरन्थी १२:१-५, र एफिसी ४:८-१२।

मानव जात भएकैले येशूले जस्तै अरूलाई सेवा गर्न हामीलाई सृजना गरिएको हो। अनि जब हामी यो सुत्रमा हिँड्छौं अरूलाई मात्र होइन हामीलाई पनि फायदा हुन्छ।

कसैले असल काम गर्दा तपाईंलाई कस्तो आनन्द लागिरहेको छ भन्ने कुरालाई एक छिन सोच्नुहोस्। फेरि त्यो तपाईंले गर्नुभएको परोपकारी कामबाट अरूले फर्काएको कारणले आनन्द भएको होइन। यसले हाम्रो भिन्न मनमा केहिले छोएको हुन्छ। अरू बेलामा नभएको सन्तुष्टको अनुभव त्यसबेला हामीलाई हुन्छ। यो किन भयो भने, यदि हामीले अरूलाई दिन सक्यौं भने हामी परमेश्वरको योजनामुताविक चलेकोले नै हो। प्रारम्भिक कालमा परमेश्वरले हामीलाई सृष्ट गर्नु भएको लक्षलाई हामीले पूरा गरिरहेकाछौं भनेर हामीले यस आचरणबाट देखाउँछौं।

जीवनको सकारात्मक मनस्थितिले हाम्रो शरीरलाई पनि सकारात्मक प्रभाव पार्दछ। जब हामी खुशी, सकारात्मक र काममा संतुष्ट हुन्छौं तब हाम्रो शरीरले पनि असललै रूपमा काम गर्दछ। अरूको हितको लागि दिलो ज्यान दिन सक्यो भने सकारात्मक शारीरिक स्वस्थताको इनाम पाउँछ भनेर वैज्ञानिक सोधअनुसन्धानले पत्ता लगाएको निश्कर्षमा हामी छक्क पर्नु आवश्यक छैन। आफ्नो जीवनलाई अरूको भलाइको लागि परिचालन गरियो भने स्वःत थाहा पाउनुपर्ने कुरा हो। अरूलाई सहायता गर्दा हामी आफैले संतुष्टिको सास फेर्न सक्दछौं। हामी अझ बढि असल भएको महशूस गर्दछौं र हाम्रो शारीरिक स्वास्थ्यमा सुधार भइरहेको पनि अनुभव गर्दछौं। स्वस्थ दिमाग, स्वस्थ शरीर र स्वस्थ हृदय भनेको जीवनको सिद्ध दल वा टिम हो।

“मेरा दाजुभाई तथा दिदी बहिनीहरू, तपाईंहरू स्वतन्त्र हुन चुनिनुभएको हो। तर त्यस स्वतन्त्रताको फायदा उठाएर पापमा

सामाजिक भरोसा: ती बन्धनहरु जसले हामीलाई एक आपसमा बाँधी राख्छन्

नरहनुहोस्। बरू एक आपसमा दिलोज्यान दिएर प्रेमपूर्वक सेवा गर्नुहोस्।" (गलाती ५:१३)। एक आपसमा प्रेमपूर्वक सेवा गर्नु भनेको के हो? अहिले नै ती वचनलाई आत्मसात् गर्न तपाईंले के गर्नुपर्दछ? कसलाई प्रेमपूर्वक सेवा गर्नुपर्छ भनेर सोच्नुहोस्। त्यागै गर्नु परेतापनि सेवा गर्नुहोस्। कारण किनभने यस संसारमा कोहि न कोहि तपाईंको आवश्यकतालाई महशूस गरि नै रहेको हुन्छ र तपाईंको अलिकति सेवा र उत्साहले गर्दा त्यस मानिसको जीवन फर्केर आउन सक्दछ।

उपसंहारः

थप जानकारी: तपाईंको पहुँचमा छ भने एलेन जी हाईटका यी सामग्रीहरू पढ्नुहोस्: पाट्रियार्क एण्ड प्रोफेटसको पृ. ४४-५१मा उल्लेखित "क्रियशन" अध्याय, काउनस्सिल अन हेल्थको पृ. ५६७-६७१मा उल्लेखित सोसियल प्युरिटी", द मिनिस्त्र अभ हिलिङ्गको पृ. ९५-१०७मा लेखिएको "सेव्ड टु सर्भ", र द मिनिस्त्र अभ हिलिङ्गको पृ. ४९७-५०२मा लेखिएको "डेभलोपमेन्ट एण्ड सर्भिस",

“येशूको जीवनको दृष्यमा घटेका स्थानहरूमा तिर्थ यात्रा गर्न पायौं भने, उहाँ जहाँ हिँड्नुभयो त्यहाँ हिँड्ने अवसर पायो भने, उहाँले सिकाउनु भएको तालमा घुम्न जानुपायौं भने र उहाँले प्रायजसो घुमफिर गर्नुभएको र हेर्नुभएको पहाड र बेसीमा हिँड्न पायो भने धेरैले आफू भाग्यमानी भएको महशूस गर्दछन्। तर येशूको कदममा हिँड्न हामी नाजरथ, कपर्नुम र बेथानीमा हिँड्नु पर्दैन। बिमारीको ओछ्यानमा, गरिब निमुखाका घरमा, ठूला ठूला शहरमा भिँड हिँडेका गल्लीहरूमा र जोसुकै होस् जहाँ मानिसको माया, स्नेह र सान्त्वनाको हार्दिक चाहना गर्दछन् त्यहाँ येशूका पाइलाहरू हामी भेट्दछौं।

“भोकाएकाहरूलाई हामीले खुवाउनुपर्दछ, नाङ्गोलाई लुगा लगाइदिनुपर्दछ, र बिमार तथा दुःखमा परिरहेकोलाई ढाडस दिनुपर्दछ। निरास र उदासिन भएकाहरूको सेवा गर्नु हाम्रो धर्म हो। अन्धकारमा जाकिरहेकाहरूलाई आशाको किरण प्रवाह गर्नु हाम्रो उद्देश्य हुनुपर्दछ।

“ येशूको प्रेमलाई निश्चार्थी सेवाद्वारा देखाउन सक्यो भने दुष्ट मानिसको हृदय तरवार र न्यायालयले भन्दा बढि प्रभावकारीरूपमा बदल्न सक्छ। हो, मानिसले रचेका यी उपायहरू विधिका सासन

तोड्नेहरूको निम्ति आवश्यक छ। तर स्नेह तथा प्रेमभावले परिचालन भएको व्यक्तिले त्यो भन्दा असल काम गर्न सक्दछ। येशूको प्रेमको छत्रछायाँमा रहन अवसर पायो भने प्रायजसो सजायँले कठोर भएका हृदयहरू पग्लिन सक्दछन्।" एलेन जी हाईट, *द मिनिस्त्र अभ हिलिङ्ग*, पृ. १०९-१०७बाट रूपान्तरित।

चिन्तनमननः

१. आदम र हवा मानिस नै भएतापनि परमेश्वरको स्वरूपमा सृष्टि भएको भन्ने तर्कलाई सोच्नुहोस्। धेरै कुराहरू सिक्नु परेतापनि तिनीहरू येशू जस्तै थिए। हामी कतिको पतित भयौं र हामीलाई मुक्तिदाताको आवश्यकता कतिको रहेछ भनेर बुझ्न उपर्युक्त धारणाले कसरी सहायता गर्दछ? हामीले हेरेर चलनुपर्ने आदर्श व्यक्ति येशूबाहेक अरु कसैलाई लिन सक्छौं र?
२. तपाईंको चर्चको स्थितिलाई हेर्नुहोस्। बाइबल अध्ययनलाई कसरी प्रभावकारी रूपमा चलाउन सकिन्छ? चर्चको सङ्गतीको उत्थानमा व्यक्तिगत रूपमा तपाईंले के गर्न सक्नुहुन्छ? चर्च समुदायका सदस्यहरूको बिचमा सुमधूर सम्बन्ध हुन तपाईंले के गर्न सक्नुहुन्छ? बिमार तथा चर्चमा आउन नसक्ने असक्तहरूको निम्ति तपाईंको चर्चले के गरिरहेकोछ?
३. अरूको सेवा गर्दा कस्तो आनन्द आउँछ भन्ने कुरामा एकआपसमा छलफल गर्नुहोस्। अरूको सेवा गर्दा किन अत्यन्त संतुष्टी हुन्छ? अरूको हितमा अग्रसर नहुन तपाईंलाई केले रोकिराखेको छ? कसरी अरूको भलाइ र उत्थान भन्दा हाम्रै सर्वोच्चता र स्वार्थपनासँग येशूको शक्तिद्वारा हामी भिँड्न सक्छौं? तपाईंके जीवनको अनुभवमा स्वार्थपनाले कस्तो स्थान पाएको थियो? स्वार्थी हुँदा शुन्य र असंतुष्ट भएको तपाईंले कहिल्यै अनुभव गर्नुभएको छ?

